

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19128/2023
28.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Тихомир Огњановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Привредни суд у Ваљеву, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 826/22 од 16.03.2023. године, на седници већа одржаној 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 826/22 од 16.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр 634/21 од 09.12.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 650 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена почев од 09.12.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе да јој на име накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од још 1.150 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена почев од 09.12.2021. године до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 46.500,00 динара са законском затезном каматом од дана стицања услова за извршење до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 826/22 од 16.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе странака и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, па је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од још 200 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена почев од 09.12.2021. године до

исплате, док је преко износа од 850 евра до траженог износа од 1.800 евра, односно за износ од 950 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС са законском затезном каматом на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000,00 динара по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме је поступак покренут 26.08.2021. године, а да је вредност предмета спора 1.800 евра, односно да тај износ не прелази динарску противвредност 3.000 евра, значи да се ради о спору мале вредности, па је ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком делимично преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог ванредног правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП), одређено да ревизија није дозвољена, као што је то случај када се ревизијом побија одлука о трошковима поступка или камати као споредним потраживањима, одлука у споровима мале вредности и парницама због сметања државине или ако је посебним законом прописано да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена. Како је у конкретном случају делимично преиначена првостепена одлука у спору мале вредности у којој је посебном одредбом Закона о парничном поступку одређено да ревизија није дозвољена, то нема места примени опште одредбе из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП о дозвољености ревизије у случају преиначења.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**